

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. L.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, čj. MSK 42691/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2018, čj. 20 A 19/2017-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 8. 1. 2016, čj. SMO/009397/16/DSČ/Sur, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil tím, že „*dne 02.10.2015 v 12:10:45 hodin řídil v katastru obce Ostrava-Hrabůvka na ulici Dr. Martínka 12 (vyznačený přechod pro chodce naproti České pošty), ve směru jízdy Ostrava-Dubina, osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, přičemž v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, byla mu naměřena silničním laserovým rychloměrem (v.č. rychloměru LAV/007) ProLaser III/PL-DOK II, s dokumentačním zařízením (radarem), okamžitá rychlost jízdy 60 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h*

do 100 km/h, jel rychlostí nejméně 57 km/h, čímž při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 07 km/h a více.“ Žalobci byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný napadené rozhodnutí zčásti zrušil a řízení vedené po nabytí právní moci příkazu čj. SMO/374310/15/DSČ/Sur (po dni 7. 11. 2015) zastavil.

[3] O žalobě proti rozhodnutí žalovaného rozhodl Krajský soud v Ostravě naříkaným rozsudkem tak, že výrokem I. vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, čj. MSK 42691/2017, v části, kterou bylo zastaveno řízení vedené po dni nabytí právní moci příkazu čj. SMO/374310/15/DSČ/SUR (po dni 7. 11. 2015) a výrokem II. ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl.

[4] Opakovat důvody, pro něž krajský soud shledal žalobní argumentaci za lichou, netřeba, neboť odůvodnění naříkaného rozsudku je Nejvyššímu správnímu soudu a nepochybně i stěžovateli známo; postačí proto na stěžovaný rozsudek odkázat.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Ani opakování kasačních námitek není nezbytné. Nejvyšší správní soud nepovažuje za přínosné znovu uvádět, co sám žalobce (dále jen „stěžovatel“) ku své obraně použil; jím uplatněné kasační námitky vypořádává v další části tohoto rozsudku. Nyní dostačuje stručně připomenout klíčové stěžovatelem uplatněné výhrady.

[6] Stěžovatel nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť podle něj krajský soud neposoudil některé jeho námitky. Dále argumentoval tím, že krajský soud neposoudil správně otázku včasnosti podaného odporu. Uvedl, že není podstatné, kdy je správnímu orgánu doručeno „potvrzující podání“, ale to, kdy bylo podáno u držitele poštovní licence. Nesouhlasil s krajským soudem ani co do posouzení otázky „platnosti“ úkonu nezletilé osoby; podle něj nelze na úkon učiněný nezletilou osobou nahlížet, jako by nebyl učiněn, neboť nesporně učiněn byl a mohl tak být vadný pouze pro nedostatek procesní způsobilosti. Namítl, že bylo povinností správních orgánů poučit jej o možnosti požádat o uznání úkonu učiněného paní V. Podle stěžovatele došlo k porušení jeho legitimního očekávání.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, avšak vyjádřil pochybnost ohledně posouzení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a

v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Žádnou z vad zakládající nepřezkoumatelnost ve smyslu judikaturou Nejvyššího správního soudu vytýčených požadavků (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74) naříkaný rozsudek netrpí. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem námitkám uplatněným v žalobě. K posouzení včasnosti odporu se krajský soud vyjádřil na str. 4 napadeného rozsudku; uvedl, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, podle něhož správní orgán prvního stupně odvoláním napadeným rozhodnutím rozhodoval podruhé v téže věci; zároveň dospěl ke správnému závěru, pokud uvedené rozhodnutí zrušil a věc již správnímu orgánu prvního stupně nevracel k novému projednání, neboť již nebylo vedeno žádné řízení. Otázka, zda byl odpor podán včas a řádně, ostatně byla podstatná pro posouzení věci samé.

[11] Nedůvodná je také námitka, podle níž krajský soud pouze odkázal na odůvodnění jiného rozsudku, aniž by sám věc řádně odůvodnil. Krajskému soudu nelze vytknout, užil-li přiléhavé odůvodnění citované judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť závěry obsažené v této judikatuře dopadají též na nyní projednávanou věc. Krajský soud se k závěrům citované judikatury přiklonil, aniž by shledal důvod se od ní jakkoliv odchýlit; tomuto jeho postupu nelze ničeho vytknout.

[12] Námitka nepřezkoumatelnosti není pro uvedené důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle které bylo potvrzení o podaném odporu doručeno včas. Ze správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo doručeno stěžovateli dne 22. 10. 2015. Dne 3. 11. 2015 stěžovatel do datové schránky správního orgánu doručil odpor bez uznávaného elektronického podpisu. Dne 11. 11. 2015 stěžovatel prostřednictvím zástupkyně doručil správnímu orgánu odpor podaný k poštovní přepravě dne 9. 11. 2015 (pondělí). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že pro zachování lhůty podle § 37 odst. 4 s. ř. není podstatné to, kdy bylo potvrzující podání doručeno příslušnému správnímu orgánu; lhůta pro potvrzení původního podání je lhůtou procesní a pro její zachování proto postačí, pokud je nejpozději poslední den lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo jestliže je tento den, tedy nejpozději v poslední den lhůty, podána poštovní zásilka adresovaná věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Stěžovatel doručil správnímu orgánu dne 3. 11. 2015 odpor bez uznávaného elektronického podpisu. Lhůta pro potvrzení tohoto podání uplynula dne 9. 11. 2015 (pondělí). Ve stanovený den zaslal stěžovatel prostřednictvím své zástupkyně doporučeným dopisem potvrzení původního podání. Lhůta pro potvrzení původního podání zůstala proto zachována. Na posuzovanou věc však tato skutečnost pro dále uvedené nemůže mít vliv; Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, neboť i pokud by bylo

potvrzení odporu označeno jako včasné, nebyly splněny podmínky řízení, za nichž by bylo možné na základě podaného odporu pokračovat v řízení.

[14] V posouzení otázky přípustnosti zastoupení stěžovatele nezletilou osobou souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem; k této otázce ostatně existuje ustálená judikatura zdejšího soudu, na niž zcela správně krajský soud odkázal (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2016, čj. 8 As 6/2016-34, publ. ve Sb. NSS pod č. 3394/2016). Nejvyšší správní soud neshledal potřebu se ani v nyní projednávané věci od svých již dříve vyjádřených názorů odchýlit. Nezletilou osobu nelze platně zmocnit k zastupování účastníka řízení; byla-li nezletilá osoba přesto k zastupování zmocněna, je na takové zastupování nutné nahlížet, jako by nevzniklo. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu v této části zamítl; z týchž důvodů nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele, podle níž byl porušen „*zákaz překvapivých rozhodnutí*“ a bylo porušeno jeho legitimní očekávání. Proto také nebylo podstatné ani to, zda bylo potvrzení původního podání (odporu) podáno včas či nikoliv.

[15] Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem též co do posouzení otázky zastavení části řízení žalovaným. Odpor, který stěžovatel podal, nebyl způsobilý zrušit příkaz vydaný správním orgánem prvního stupně; protože tento účinek nemohl odpor přivodit, bylo nutno pohlížet na něj tak, jako by vůbec podán nebyl. Správní orgán proto nemohl pokračovat v řízení, neboť tu již žádné řízení nebylo. Žalovaný tudíž nemohl toto neexistující řízení ani zastavit a jeho rozhodnutí bylo nutné v této části označit za nicotné.

[16] K požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.

IV.
Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud dospěl proto k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu